

Příliš rychle

Martin Rada

3. místo v I. kategorii

Crrr, ozvalo se domem. Oba jsme se zděsili. Crrrrrrr.

„Kdo to je? Brácha tys zas udělal nějaký průser!“

„Ne, ty pako! Ty snad jo, Johnny?“ řekl Martin. Crrrrrrrrrrrrrrr.

„Tak půjdeš otevřít? Vždyť víš, že teď vařím šunkofleky k obědu. Sakryš! Vůbec mi nepomáháš!“ křikla maminka a z jejího hlasu šlo slyšet, že je docela naštvaná. Brácha se zvedl a šel otevřít. Já jsem měl uši na stopkách a poslouchal jsem.

„Ty vole, Patriku, co tady děláš?“ oddechl si. „Já myslel, že máme problém jak Brno, protože starý Vavřínek přišel bonzovat. Uff.“

„Já jsem ti přišel dát ty učebnice, které jsi zapomněl u mého fotra na doučku. Jo, a ptá se, kdy přijdeš znovu. Prý s tebou musí ještě probrat... jo, goniometrické funkce. Jo, to je ta věc! Tak co mu mám říct?“ uchechtával se Patrik

„No, já nevím, osmého března jede brácha do lázní, tak třeba devět deset. Řekni mu to, prosím.“

„Jasně, vyřídím a jinak, jak jde život?“

„Dobře, teď jsme s bráchou byli dělat experimenty na místním skateboardovém hřišti.“

„Počkej, není tvůj brácha... No, postiženej?“

„No, ty seš taky postiženej! Je sice na vozíku, ale dokážeš si přestavit, jak rychle jede z rampy dolů?“

„Hey dudes, jste fakt dementi! Čau, musím,“ řekl Patrik a odešel.

„Tak to bylo o fous,“ řekl jsem bráchovi a on jen přikývl hlavou.

„Oběd, kluci!“ zvolala mamka a pozvala nás ke stolu. Oběd proběhl v klidné atmosféře, jenže potom nám mamka řekla, ať zůstaneme s ní, že se prý s námi potřebuje o něčem pobavit. Podíval jsem se na bráchu a v očích jsem mu viděl, že tato konverzace nebude OK. Ani pro mě, ani pro něj. Nervózně jsem dojedl svůj oběd a čekal, co nám řekne. Když jsme byli hotoví, spustila. „Martine a Johnny, chtěla bych něco říct. Jde o to, že jak víte, Johnnymu předepsal fyzioterapeut lázeňskou proceduru a už jsem mu domluvila termín. Za týden odjíždí. Ještě než odjede, nedělejte nic nebezpečného! Tu léčbu fakt potřebuje! Já nehodlám zase řešit nějaký zlomeniny, protože nepřemýšlíte! Chápete?“ řekla máma, aby nás varovala. Ona totiž tušila, že máme něco za lubem.

„Jasně, mami!“ a podívali jsme se na ni jako malé hodné děti.

„Super, běžte.“

Brácha mě odtlačil do svého pokoje a zeptal se. „Těšíš se vůbec?“

„Ani trochu, hele. Upřímně nechápu, proč tam musím. Stejně nebudu nikdy chodit! Já nevím, co ten fyzioterapeut má za plán. Moc dobře ví, že trpím nevyléčitelnou formou Bechtěrevovy nemoci. WTF.“

„S tím nic stejně neuděláš,“ řekl Martin. „Ale neboj, ty speedruny u radaru ještě stihnem, vždyť je to až za tejdén. Hlavně se to nesmí dozvědět máti. Jinak jsme... No, ty víš kde.“

„Neboj, nejsem idiot. Neprásknu to. Aspoň, že si spolu ještě užijem, než odjedu do Luhačovic za těma odpornýma sestrama. Jinak co středa? Ujde?“

„Jasně. To mám čas. To bude neuvěřitelná sranda, kamaráde!“

Týden ve škole nebyl moc zajímavý. Učitelky předstírají, jak jsou důležité a dávají nám testy, jako by jim šlo o život. Prostě typické úči. Celý týden jsem se těšil na středu. Představuji si, jak mě brácha spustí z toho kopečka. Konečně si zodpovím otázku: „Jakou rychlostí dokážu letět z kopce dolů?“ Myslím, že vyhraju i sázku. Totiž já a můj brácha jsme se vsadili, kdo bude mít bližší tip, ten vyhraje dvě kila. Já jsem řekl, že tak dvacet kiláků za hodinu bych mohl zvládnout. On si zas myslí, že to může být i víc, třeba klidně pětatřicet. Tak, přišel ten den. Náš den D, kdy jsme se rozhodli vyjít na vrch za vesnicí a já pojedou dolů! Oba jsme měli v krvi adrenalin a tep jsem cítil až ve spáncích. Po škole jsme se sešli na místě, které nikdo jiný nenazval jinak než Hulplac, protože tam všichni večer chodili hulit. Samozřejmě my ne. No, každopádně jsme tady a sranda může začít. Po tom, co mě brácha vytlačil na ten kopeček, zkontroloval, zda nejedou žádná auta. Potom mě mírně naklonil, abych se mu tak jednoduše nerozjel, a začal počítat. V mé hlavě bylo nadšení, ale i stres, protože co když se něco stane!

„Tři, dva, jedna, teď!“ řekl brácha a pustil mě z kopce. Ihned jsem nabíral rychlost. Valil jsem dolů rychleji a rychleji. Jakmile jsem minul třetí barák od vrchu, dosáhl jsem neuvěřitelné rychlosti a vozík se trochu začal kymáčet ze strany na stranu. Konečně jsem se blížil dolů, kde je rovina a musím zastavit. Poslední manévr a bude to! Náhle vyjíždí cosi z vedlejší cesty. Řítím se přímo na to. No jo, Vavřínek a jeho stoletá felda! Kvílení brzd! Strhávám řízení doprava! Smyk! A... minuta hustého ticha.

Soused vylézá z auta a křičí. „Vy idioti jedni, raubíři! Copak si neuvědomujete, že ohrožujete mne i sebe? Vždyť já jsem tě mohl zabít. Kde je tvůj brácha? Nahoře?“

V mé hlavě to vře. Představuji si, jak ho zabiju dřív, než to řekne mámě. Soused celý rudý zlostí sedl do auta a odjel.

„Žiješ?“ doběhl ke mně udýchaný brácha. „Snad se z toho vyspí.“

Je čtvrtek a včera nikdo nepřišel, takže jsme to brali jako výhru. Jenže potom nám oběma přišla SMS na mobil: „Po škole jděte rovnou domů. Budu vás tam čekat. Máma.“ Oba jsme asi tušili, o co jde. Vavřínek to nabonzoval. Doma nás máma dost drsně seřvala. Dostali jsme zaracha a byli jsme bez mobilu a počítače. Vlastně se i těším do lázní.

Za dva dny jsem odjel. Máma na nás oba byla pořád ještě našťvaná a skoro se mnou nemluvila. Jen se rozloučila a posadila mě do auta, které mě dovezlo až do Luhačovic. Tam jsem chodil na procedury a celkem dobře se o mě starali. Mě to tam ale nebavilo. Extrémně jsem se nudil. Martin se mnou nemohl volat a máma byla na mě hodně našťvaná, protože mi ani jednou nenapsala. V lázních jsem z nudy sledoval televizi. Neustále, ale fakt neustále mluvili o covidu. To je ta nová nemoc, které se všichni tak bojí a přitom nikomu nic pořádně neudělá. To neznají Vavřínká! Já vím, co je to nebezpečí! Tak ať všichni drží hubu. Už mi ty zprávy lezly krkem.

Uběhlo čtrnáct dní a já se měl vrátit domů. Ráno mě vzali před sanatoriem a jeli jsme. Po cestě jsem přemýšlel, zda je máti furt našťvaná, když mi celou dobu nic neposlala. Snažím se to ignorovat. No, asi mě nemá moc ráda. Když jsme přijeli domů, nikdo tam nebyl. To mě opravdu našťvalo. Ani máma, ani brácha! Jenom jsem viděl souseda Vavřínká, jak za mnou vchází k nám za vrátka. Snad ten vůl Martin zase něco neprovedl? Já se automaticky začal omlouvat, ale on mě hned zastavil. „Johnny, čekám tady na tebe. Pojd' k nám chvíli počkat na Martina. Jel do nemocnice za vaší mámou zavést jí věci. Tvá máma chytila ten covid a je ve vážném stavu na jipce. Snad bude brzy v pohodě.“

Tohle mě opravdu dostalo. Začal jsem se o ni bát. Dokonce jsem se i rozplakal. Když přijel brácha domů, připadal mi bledý a pohublý. Abych řekl pravdu, nikdy jsem bráchu takového neviděl. Byl jako vyměněný. Sevřelo se mi hrdlo. Přepadla mě zimnice. Mám pocit, že se nemohu nadechnout. Nikdy bych nevěřil, jak opravdu vypadá strach...